

หวงรัก

บทที่ 22

ใกล้จะถึงเวลาเลิกงาน ภูริจึงกลับมายื่นท้าวเอวมองเธอและอระอ อามยิ้มๆ

“สอนงานกันไปถึงไหนแล้ว เบื่อแล้วหรือยังครับคุณอร”

“แหม ยังไม่เบื่อบอกค่ะ สนุกดีออก” หญิงสาวเงยหน้าขึ้นยิ้มให้อย่างสดใส

“นี่ว่าจะยอมแพ้ตั้งแต่วันแรกเสียอีก” เขาแหง

“แหม คุณภูริเห็นอรเป็นคนยังไงคะ งานน่าสนใจดีออก แล้วคนสอนก็น่ารักมากๆ”

“ผมเห็นด้วยครับ”

คำตอบรับแฝงกริ่มกริม ส่งประกายตาวาววามมอง “คนสอน” ครั้นสองสาวหันมาทำตาโต ชายหนุ่มก็พูดต่อยิ้มๆ

“ที่คุณอรพูดว่างานน่าสนใจครับ”

“แหม อรนี่ว่าคุณภูริจะต้องกองจับพี่ฟ้าตรงนี่ซะอีก”

“ผมจะไปกล้าจับเขาได้ยังไงกัน เขาเป็นพี่สะใภ้ของผมนะครับ”

“นั่นซะนี่คะ” หญิงสาวหัวเราะเก๋ๆ ไบหน้าอ่อนใสชื่อดวงตาสุกใสราวกับไม่เคยรู้จักด้านที่เลวร้ายของสิ่งใด ผิดกับไบหน้าเผือดประกายตาหม่นหมองของสตรีอีกผู้หนึ่งซึ่งอยู่ในวัยใกล้เคียงกัน “แล้วอีกอย่างหนึ่ง คุณภูริก็มีเลดี้ประจำใจอยู่ด้วยแล้วทั้งคน”

สีหน้าของชายหนุ่มเปลี่ยนไป มองฟ้ารุ่งก็เห็นว่าหญิงสาวมองตอบอย่างเห็นใจ อระอไม่ได้สังเกตเห็นความผิดปกติใดๆ เสียงที่พูดต่อยังคงอ่อนใสไร้เดียงสา

“คุณแสงดาวสวยเหลือเกินนะคะ อรไม่เคยรู้จักใครที่สวยมากๆ อย่างนี้มาก่อนเลย”

“อ้าว แล้วมองข้ามคนข้างๆ นี้ไปได้ยังไงกันล่ะคะ” ชายหนุ่มแก้มยอกเย้ากลบเกลื่อน

“นั่นแน่ะ หันมาเกี่ยวพี่ฟ้าอีกแล้ว เอ อรซ้กจะสงสัยแล้วนะคะ คุณภูริมีอะไรในใจหรือเปล่า”

ชายหนุ่มรู้สึกเหมือนถูกจี้ตรงจุด สายตาที่ตัวตมองฟ้ารุ่งไม่อาจซ่อนพิรุณ แต่ว่าหญิงสาวไม่ได้เฉลียวใจ ดิงขรั่มๆ

“อย่าพูดเล่นดีกว่าค่ะ คุณอร ใครไม่เข้าใจจะคิดไม่ดี”

อระอ หน้าจ่อยลงจนฟ้ารุ่งรู้สึกเวทนา บอกตัวเองว่าต่อไปนี้จะต้องระวังคำพูดให้มาก หญิงสาวผู้อ่อนต่อโลกคนนี้ช่างอ่อนไหวนัก

“เย็นนี้ให้ผมเลี้ยงข้าวดีกว่า ยังไม่ได้เลี้ยงต้อนรับพนักงานใหม่เลย”

หญิงสาวยิ้มออก น้ำเสียงใสชื่อถามว่า

“คุณภูริต้องเลี้ยงข้าวต้อนรับพนักงานใหม่ทุกคนหรือคะ”

ชายหนุ่มหัวเราะ ฟ้ารุ่งยิ้มเอ็นดูในความอ่อนชื่อของหญิงสาว

“ไม่ทุกคนบอกค่ะ คุณอร เฉพาะสาวๆ สวยๆ เท่านั้น”

“แหม...” เสียงอุทานเก๋ๆ เขิน พร้อมๆ กับที่ผิวหน้าอ่อนบางเป็นสีเข้มขึ้น ฟ้ารุ่งเห็นแล้วก็ต้องมองหน้าภูริ กังวลอยู่คราครันว่า ในเมื่อเขาตระหนักถึงความอ่อนชื่อต่อโลกของอระอ เขาจะเห็นแก่ตัว ตักตวงจากเธอผู้นี้โดยไม่คิดหน้าคิดหลังหรือเปล่า

“พี่สะใภ้ใจ” ชายหนุ่มลากเสียง ดวงตาพราระยับหยอกเย้าหันไปถามอระอ “ตกลงคุณอร รับคำเชิญนะครับ”

“อรต้องขอคุณแม่ก่อน” อากการลังเลไม่ทำให้ใครแปลกใจ เธอคือลูกน้อยที่มารดาเลี้ยงแบบไม่ยอมให้โตมาตลอด “คุณแม่มารับทุกวัน”

“โทรไปซิครับ”

อระอ ต่อโทรศัพท์โดยดี พอคุณอุษณีย์รับสาย ภูริก็ดึงโทรศัพท์มาพูดเสียเอง

“คุณอุษณีย์ครับ ... วันนี้ผมขออนุญาตเลี้ยงอาหารค่ำคุณอรนะครับ.... ยังไม่ได้ตัดสินใจเลยครับว่าจะไปที่ไหนกัน เอาเป็นว่าจะหาร้านในเส้นทางกลับบ้านก็แล้วกันนะครับ แล้วผมจะพาคุณอรไปส่งบ้านเอง.... ไม่ดีก็บอกครับ รับรองได้....”

ชายหนุ่มวางโทรศัพท์ลงด้วยสีหน้ายิ้ม แยม ฟ้ารุ่งดึงว่า

“คำว่า ไม่ดีก็ สำหรับคุณภูริกับคุณแม่คุณอร อาจไม่เหมือนกันนะคะ ถ้าคุณบอกว่าเวลาสี่ทุ่มยังหิวคำอยู่ แต่มันอาจจะเลยพิกัดของคุณแม่ไปแล้วก็ได้”

“สี่ทุ่ม” อระอออุทานออกมาในทันที “โอ๊ย ไม่ได้นะคะ อรไม่เคยกลับบ้านดีกอย่างนั้นมาก่อนเลย”

“หนูน้อย” ชายหนุ่มส่ายหน้า “งั้นสามทุ่มเอา”

“สองทุ่มก็แล้วกัน” อระอต่อรอง

ชายหนุ่มหันมาหาฟ้ารุ่ง “สองทุ่ม โอเคไหมฟ้า”

หญิงสาวมีสีหน้าแปลกใจ ไม่คิดว่าเขาจะรวมเธอไว้ในรายการด้วย ชายหนุ่มจึงรู้ว่าเธอเข้าใจเจตนาของเขาผิดไปถนัด

“หรือว่าสองทุ่มก็ยังดีเกินไปสำหรับคุณ”

“แล้วมณสะคะ อุตุส่าห์มานอนเป็นเพื่อน เราจะกลับดีก

ทิ้งให้มันรอรออยู่ที่บ้านคนเดียวได้ยังไง”

“พี่ฟ้ากลัวผีด้วยหรือคะ ถึงต้องให้คุณมณมานอนเป็นเพื่อน”
ฟ้ารุ่งยิ้มให้ใบหน้าใสชื่อของคนถาม “พี่ไม่กลัวผีหรอกคะ”
“ถ้างั้นทำไมล่ะคะ”

ภูริคิดว่าเธอคงจะกลัวเขาละมัง แต่ว่าฟ้ารุ่งกลับกังวลถึงแต่แสงดาว ไม่อยากเปิดโอกาสให้เธอผู้นั้นคาดคะเนผิดๆ แล้วพูดจากราวรุนแรงให้รบกวนจิตใจอย่างไม่เกรงใจใครๆ...

กว่าชายหนุ่มจะเลี้ยวรถเข้าบ้านก็เลยเวลาที่ทุ่มไปแล้ว ฟ้ารุ่งวิตกกังวลอยู่ตลอดเวลา เป็นห่วงมณทราที่ต้องรออยู่ที่บ้านตามลำพัง โดยที่แสงดาวอาจจะโผล่เข้ามาอาละวาดเอาเมื่อไรก็ได้ แม้ว่าในระหว่างเวลาที่ร้านอาหาร ภูริได้โทรศัพท์กลับบ้านเพื่อบอกกล่าวแก่มณทราแล้วก็ตาม กิริยาอาการปลอดโปร่งราวกับทองไม่รู้ร้อนของเขา ทำให้ฟ้ารุ่งรู้สึกหงุดหงิด แต่ว่าต่อหน้าหญิงสาวผู้บริสุทธิ์ผุดผ่อง มองโลกในแง่ดีอย่างอรละออ ฟ้ารุ่งได้แต่เก็บความรู้สึกไว้

ที่จริงเธออยากกลับบ้านมาอยู่กับเพื่อน แต่ก็เป็นห่วงลูกกวางน้อยที่จะต้องอยู่ตามลำพังกับพยัคฆ์หนุ่ม ทั้งสองย้อนไปส่งอรละออ ก่อน ฟ้ารุ่งนั่งเฝ้าบออยู่ข้างๆ ตลอดทางที่ชายหนุ่มขับรถกลับบ้าน

ภูริอดไม่ได้ที่จะยั่วเย้า “จะถึงบ้านแล้วขอรับ หายอารมณ์เสียได้แล้ว”

“ฟ้าเป็นห่วงมณ” เธอพูดขำๆ

“รักเพื่อนจริง....” เขาเย้า

หญิงสาวนั่งเฝ้าบอ ะไรบางอย่างรบกวนจิตใจอยู่ตลอดเวลา สตรีในชุดดำผู้นั้นเป็นใคร และเหตุใดภูริจึงไม่ปรึกษาพูดถึงแม้สักคำ เธอรู้ว่าต้องมี “อะไร” บางอย่างแน่ๆ

ชายหนุ่มเองก็เฝ้าบอ ดวงตาขมขริ่มหันมามองเธอครั้งแล้วครั้งเล่า เธออยู่ใกล้เพียงแค่นี้ แต่ทว่าราวกับห่างไกลนักหนา เธอไม่รับรู้ถึงกระแสแห่งหัวใจของเขา มันผ่านไปโดยหญิงสาวไม่ได้สัมผัสรับไว้แม้แต่เพียงน้อยนิด

เป็นครูใหญ่ชายหนุ่มจึงถามเหมือนรู้ใจ

“มีอะไรอยากจะทำถามผมหรือเปล่า”

เธอรู้ดีว่าเขาหมายถึงอะไร หัวใจคล้ายจะถูกบีบอย่างรุนแรง เสียงตอบแม้จะห้วนไหว แต่ก็บอกถึงความตระหนง

“คุณมีอะไรอยากจะทำหรือเปล่านั้นคะ”

ชายหนุ่มหันมามอง ใบหน้าอ่อนดูจะยิ่งเผือดสี เงามะสออ่อนวาววับในดวงตาบอกเขาว่า จะด้วยสัญชาตญาณหรืออะไรก็ตามแต่ เธอรู้แล้ว

ชายหนุ่มเลี้ยวรถเข้าจอดหน้าประตูรั้ว กดเครื่องบังคับที่อยู่บนรถ พูดอย่างลำบากใจ “ผมต้องทำหน้าที่แทนพี่ใหญ่... ผมต้องสนใจผู้หญิงคนนั้น... แต่ว่าผมอยู่ข้างคุณเสมอ นะ ฟ้า”

ไม่มีคำตอบ ฟ้ารุ่งรู้สึกอึดอัดสับสนคล้ายถูกบีบคั้นอย่างรุนแรง ไม่รู้ว่ามันเป็นความโกรธ เกลียด อิจฉาริษยา หรือว่าเป็นความรู้สึกชั่วร้ายประการใด... แม้เธอจะบอกตัวเองอยู่เสมอว่าเธอเป็นผู้มาทีหลัง แต่เธอก็ไม่อาจทำให้เป็นบุญกุศลมากพอที่จะไม่รู้สึกในทางลบได้

พีริชต์ผลักใส่เธอเพื่อผู้หญิงคนนั้น... ความเจ็บปวดจากความทรงจำในเหตุการณ์ต่างๆ ย้อนกลับมากรีดบาดเตือนย้ำ...

รถเคลื่อนเข้ามาจอดที่บริเวณตัวตึก หญิงสาวเปิดประตูก้าวลงเดินไปก่อนอย่างรวดเร็ว ไม่รู้ว่าภูริจอดรถทิ้งไว้ทั้งที่ยังไม่ได้จอดเข้าที่เข้าทางแล้วก้าวตามมาติดๆ

เธอก้าวพ้นบันไดเตี้ยขึ้นไปสู่ลานหินอ่อนกว้าง กำลังจะแตะประตูหน้าบ้านเมื่อแขนถูกมืออ่อนที่ทรงพลังจับดึงเข้าหาจนเธอเซกลับมาปะทะอกหนา แขนทั้งสองถูกมือที่แข็งแรงยึดไว้ ดวงตาของหญิงสาวที่มองใบหน้าที่ลอยอยู่ไม่ห่างของอีกฝ่าย นอกจากจะสะท้อนความรู้สึกเจ็บปวดกระทบกระเทือนใจแล้ว ยังออกจะงุนงงอยู่เป็นอันมาก....

“ฟังผมก่อนซีฟ้า” น้ำเสียงของเขาร้อนรน “ฟังผมก่อน”

อาการชินตัวของหญิงสาวเป็นไปเพียงตอบสนองอาการจุกจิกของอีกฝ่าย มิใช่ขุ่นเคืองแองแต่ประการใด แต่ว่าชายหนุ่มกลับยึดแน่นขึ้นจนร่างบางในชุดไวท์บุคชัประชิดติดตัว เสียงพูดกึ่งปลอบโยนกึ่งร้อนรน ราวกับชายหนุ่มมองน้องหญิงสาวผู้เป็นที่รัก

“ผมทำในสิ่งที่ต้องทำ และไม่ว่าใครจะยังไง ผมก็จะอยู่ข้างคุณเสมอ ความรู้สึกที่ผมมีต่อคุณจะไม่มีวันเปลี่ยนแปลง ผมจะไม่มีวันทิ้งคุณ...”

ฟ้ารุ่งจะสัมผัสรับรู้ความหมายที่พรั่งพรูออกมาจากหัวใจของอีกฝ่ายก็หาไม่ คิดแต่เพียงให้หลุดพ้นจากการจุกจิกประชิดติดตัวของร่างสูงที่อ่อนระอู แล้วในทันใด เธอก็เห็นร่างของมณทราปรากฏอยู่ที่ประตู จ้องมองมาด้วยสีหน้าและดวงตาที่ทำให้เธอตัวเย็นวาว

ภูริปล่อยมือจากแขนและแผ่นหลังของเธอทันที

ฟ้ารุ่งยังงุนงง แต่ว่าสีหน้าจับผิดระแวงระไวของ มณทรา ทำให้เธอถึงกับทำอะไรไม่ถูก

มณทราทำสีหน้าราวกับว่าได้มาพบเห็นเด็กกระทำผิด... ฟ้ารุ่ง

รู้สึกโกรธขึ้นวูบ โกรธกริซึ่งทำท่าทางราวกับกำลังลักลอบกระทำผิด แล้วรีบหลบเคลื่อนเมื่อถูกพบเห็น และทั้งโกรธเพื่อนสาวซึ่งมองมาราวกับเธอกำลังแอบกระทำการเรื่องเสื่อมเสีย

“แหม ปล่อยให้มันอยู่เฝ้าบ้าน แอบหนีไปเที่ยวกันสองคน จนตึกตื่นแล้วยังไม่พออีกนะ”

เสียงตัดพ้อระคนเย้ยหยันทำให้ฟ้ารุ่งขุ่นใจจนมันสะท้อนออกมาทางดวงตาที่หันมามองชายหนุ่มอย่างชัดเจนจนเขารู้สึกได้ เธอปลีกตัวเดินผ่านเข้าบ้านไปเงียบๆ ภูริมองตามอย่างไม่สบายใจ

“นางเอกงอนอะไรหรือคะ”

“เขาโกรธผม” ชายหนุ่มนึกหาข้อแก้ตัว ยิ้มกลับเคลื่อนเดินเข้าไปหา “คุณมณรออยู่หรือครับ”

“คะ ก็อยู่ยังงั้นคนเดียวในห้องคุณพีรชด์ข้างบน มณก็เลยแกร้วดูทีวีรออยู่ข้างล่างนี่เอง” เธอหลีกเลี่ยงให้แล้วรอเขาปิดประตู อยากจะซักเสียให้หายสงสัย แต่จำเป็นต้องสงวนท่าทีไว้

สงสัยจริงๆ ว่ามีอะไรกันระหว่างคนทั้งสอง ท่าที่ตึงรั้ง ประชิดติดตัวทั้งน้ำเสียงวิงวอนงอนง้อ ไม่น่าจะเป็นเรื่องขจัดใจธรรมดาๆ ของชายหญิงในวัยหนุ่มสาวซึ่งถูกกึ่งไว้ด้วยกันตามลำพังเสมอๆ

ชายหนุ่มไถลนั่งคุยอยู่กับมณทิราจนตึกตื่นเพื่อหลบเคลื่อนความสงสัยของเธอ ไม่ได้พูดถึงฟ้ารุ่งอีกเลย มณทิราพอใจกับเวลาและความสนใจของเขาที่ให้แก่เธอ ดังนั้นแม้จะตั้งใจสงสัยในภาพที่เห็นและคำมั่นสัญญาที่ได้ยินชายหนุ่มพร่างพรูออกมากับฟ้ารุ่ง เธอก็ได้แต่เก็บเงียบไว้

ฟ้ารุ่งนอนนิ่งคล้ายหลับสนิทเมื่อมณทิราแยกกับภูริเข้าห้องมา ยืนท้าวเอวมอง อยากจะซักถามให้รู้ ทว่าไม่ว่าจะเรียกสักกี่ครั้งก็เห็นร่างบางของเจ้าของห้องก็นอนนิ่งไม่ไหวติงจนเธอเลิกล้มความตั้งใจ

ฟ้ารุ่งลืมหินในความมืดเมื่อเพื่อนสาวหลับไหลบนเก้าอี้ยาว ใกล้หน้าต่าง สิ่งที่รบกวนจิตใจนักหนาคือผู้หญิงคนนั้น ... ภรรยาอีกคนหนึ่งของพีรชด์ ผู้ซึ่งทำให้พีรชด์ตัดสินใจที่จะกำจัดเธอออกไป ก่อนที่เขาจะเสียชีวิต... ความรู้สึกเจ็บปวดน้อยใจที่เกิดจากการกระทำของสามียังคงฝังลึกอยู่ในความรู้สึกและความทรงจำ แม้ว่าเธอจะได้โอโหสิกรรมให้แก่เขาแล้วก็ตาม

น้ำตาแห่งความเจ็บปวดไหลหลังอีกครั้ง เธอเจ็บเพราะไม่อาจได้ครอบครองสามีเมื่อเขายังมีชีวิต ปวดร้าวเมื่อเขาตัดขาดเธออย่างไม่ปราณี และอารมณ์สุดแสนกับการที่เขาเป็นฝ่ายจากไปอย่างปุบปับ

ดูเหมือนนรกในใจจะตามกดดัน บีบคั้นให้ทรมานไม่รู้จักจบสิ้น ภาพของภูริที่แสดงความอ่อนโยนต่อสตรีในชุดดำที่ปรากฏ ณ ที่ทำงานในเวลาบ่าย ก่อให้เกิดความน้อยอกน้อยใจอย่างไม่มีเหตุผล

ผู้หญิงคนนั้น มีสิทธิทำตามน้องคลองธรรมจริงหรือ ที่จะได้ครอบครองพีรชด์ไว้ทั้งหมด คนเดียว และที่จะเข้ามาแทนที่เธอในทุกๆ อย่าง ในบ้านที่เธอเคยเป็นคุณผู้หญิง... ในที่ทำงานซึ่งทุกคนรู้อยู่แก่ใจว่า “คุณฟ้ารุ่ง” คือใคร

มันช่างไม่ยุติธรรมเลย.....

งานพิธีประชุมเพลิงผ่านไป ภาพถ่ายของพีรชด์ถูกนำมาติดตั้งเคียงกันกับภาพวาดของคุณหญิงผกา

บ่อยๆ ที่ฟ้ารุ่งนั่งอยู่บนเก้าอี้ตรงหน้า ทอดตามองภาพทั้งสองอย่างเศร้าซึม วอนถามว่าเธอควรจะทำอย่างไรต่อไป หากเมื่อใดภูริบังเอิญมาเห็น ก็จะได้แต่หนึ่งมอง ก่อนจะถอยออกไปเงียบๆ

แสงดาวกลับมาบ้านชั่วคราวช่วยยามก็จากไปอีก ภูริแทบจะไม่ยอมมองหน้าหรือพูดจาด้วย แสงดาวเองก็เช่นกัน เจ้าหล่อนบอกชายหนุ่มหัวนๆ ว่า

“จะไปถ่ายหนังต่างจังหวัด”

มณทิรายังคงพักอยู่ด้วยตามคำชวนของฟ้ารุ่ง ไม่ใช่ฟ้ารุ่งกลัวความใกล้ชิดในการอยู่กับภูริเพียงสองต่อสอง ไม่นับสาวใช้อีกสองคนซึ่งเธอสั่งให้ย้ายจากเรือนเล็กเข้ามานอนในห้องว่างชั้นล่างของตัวตึกเป็นการชั่วคราว แต่ว่าเธอกริ่งเกรงความคิดของคนอื่นๆ

“ฟ้าต้องหาที่อยู่ใหม่” ฟ้ารุ่งบอกเพื่อนสาว ผู้ซึ่งมองอย่างแปลกใจ

“บ้านช่องใหญ่โตหรูหราออกอย่างนี้ ฟ้าจะย้ายออกไปทำไมกัน”
“ไม่มีคุณพีรชด์แล้ว บ้านนี้ก็เป็นที่ของคุณภูริ ถึงยังงั้นไม่ช้าไม่นานฟ้าก็ต้องย้ายออกไปอยู่ดี”

“คุณภูริเขารังเกียจฟ้าเสียที่ไหน คงไม่ยอมให้ไปไหนหรอก”

ฟ้ารุ่งสั่นหน้า หลังจากไม่มีคุณหญิงผกาและสามี เธอก็ไม่ใช่คนของที่นี่อีกแล้ว

หญิงสาวถูกขอร้องให้มากำกับบอระลือทำงาน ฟ้ารุ่งรู้สึกว่านั่นเป็นสิ่งที่ดีที่จะทำให้เธอลืมเลือนความโศกเศร้าเคืองแค้นลงเสียได้ นอกจากนั้นภูริยังต้องการความช่วยเหลือจากเธอที่จะประสานเรื่องทางธุรกิจการงาน การเงินและทรัพย์สินต่างๆ ของพี่ชาย ในฐานะที่เขาเป็นทายาทในทางกฎหมายแต่เพียงผู้เดียว

เขามักจะเรียกให้ฟ้ารุ่งเข้าไปในห้องทำงานและรั้งอยู่ครั้งละนานๆ ให้ร่วมอยู่ด้วยในการพบปะกับผู้ที่มาจากธุรกิจอื่นของพีรชด์ และบ่อย

ที่เดียวที่ไม่มีข้อธุระอันใดนอกจากเรื่องสัพเพเหระ

“คุณภริเรียกหาพี่ฟ้าทั้งวัน มีเรื่องต้องสะสางมากเลยหรือคะ”
 อรละออ ถามด้วยสีหน้าชื่อ ฟ้ารุ่งตอบสั้นๆว่า

“ค่ะ”

ไม่ใช่อรละออคนเดียวที่สังเกตเห็น ยังรวมทั้งคนอื่นๆ และนางสาวคะนึง เลขานุการสาวสวยของชายหนุ่มซึ่งมักจะมองเธออย่างพิเน็จพิจารณา จนน่าอึดอัด

เสียงโทรศัพท์ดังขึ้น อรละออ ตอบรับ อีกครู่หนึ่งก็หันมาหาหญิงสาว

“ของพี่ฟ้าคะ จากคุณ กณาท”

ฟ้ารุ่งเกือบจะสะดุ้ง มือบางๆ ยื่นออกไปรับโทรศัพท์ราวกับไขว่คว้าสิ่งที่หัวใจโยเยหา เธอกลัวว่ามันจะสั้นจนอีกฝ่ายสังเกตเห็น เธอพูดเสียงแผ่ว “พี่คะ”

“พี่เอง”

“ค่ะ พี่ณาท”

“พี่เพิ่งกลับมา” น้ำเสียงทุ้มอ่อนโยนสั่นคลอนหัวใจที่กำลังอ่อนแอ “พีติดราชการอยู่ที่ต่างประเทศ ได้ข่าวจากที่บ้าน แต่มาไม่ได้ พี่เสียใจด้วย”

“ค่ะ” เสียงรับยิ่งแผ่ว น้ำตาซึมจนต้องหันหนีไปจากดวงตาอ่อนใสที่จับจ้องมองมาอย่างสนใจของอรละออ

“อยากให้พี่ช่วยอะไรหรือเปล่า”

“ไม่ค่ะ พี่ณาท ขอขอบคุณมาก”

“อย่าคิด..หรือรู้สึกว่าเป็นคนอื่นเลยได้ไหม.. เสียงถามวาบลึกลงในความรู้สึกของเธอ “เราเป็นพี่น้องกันนะ”

“ค่ะ...” น้ำเสียงตอบถูกกลืนหายอีกครั้ง

“พี่อยู่ใกล้ๆ ที่ทำงานของฟ้านี่เอง ฟ้าออกมาได้ไหม”

อีกครั้งที่หญิงสาวต้องนั่งอย่างงุนงง กณาทนัดเธอให้ไปพบฟ้ารุ่งไม่คาดคิดมาก่อน

เขาเกิดไม่แน่ใจกับการกล่าวชวน “หรือว่าไม่สะดวก”

เธอลังเลกับการตัดสินใจ แต่แล้วก็พูดเร็วราวกับกลัวว่าชายหนุ่มจะเปลี่ยนใจ

“สะดวกค่ะ พี่ณาทอยู่ที่ไหนคะ”

ชายหนุ่มบอกกล่าวคร่าวๆ หญิงสาวตั้งใจฟัง ถามซักซ้อมความแน่ใจ “ฟ้าขอเวลาครึ่งชั่วโมงนะคะ แล้วพบกันค่ะ พี่ณาท”

ฟ้ารุ่งวางสีหน้าไม่สนิทเมื่อสบตากับอรละออที่มองอย่างสนใจ เสียงถามเอาใจยิ่ง “ใครคะ พี่ฟ้า นัดพบกันด้วยหรือคะ”

“พี่ชายคะ” เธอตอบไม่เต็มเสียง “เขาอยู่เมืองนอกช่วงงานศพคุณพี่ พอกลับมาก็เลยโทรมาหา”

“อ้อ...” อีกฝ่ายไม่มีท่าทีตั้งใจสงสัย แต่ฟ้ารุ่งกลับรู้สึกร้อนตัว

“เขาคงจะกลัวว่าถ้าไม่ใช่วันนี้ กว่าจะมีเวลาพบกันคงอีกนานก็เลย...”

“พี่ฟ้าจะออกไปเลยหรือคะ จะบอกคุณภริก่อนไหม ประเดี๋ยวจะเรียกกหาอีก”

“คงไม่เป็นไรมั้งคะ” เธอหยิบกระเป๋าจากลิ้นชักโต๊ะ กลัวว่าหากฝ่ายนั้นเกิดเรียกตัว เธอจะไปช้าจนพี่ณาทต้องรอนาน

“ฝากคุณอรบอกคุณภริด้วย”

“ได้ค่ะ”

“พรุ่งนี้พบกันนะคะ คุณอร”

อรละออยิ้มกว้าง ทุกครั้งเธอเป็นฝ่ายที่ต้องพูดคำนี้เพราะกลัวว่าฟ้ารุ่งจะไม่มาสอนเธอทำงาน

“นัดแล้วต้องมานะคะ พี่ฟ้า”

อรละออ มองร่างบางๆ ของสาวรุ่นพี่เดินออกจากที่ทำงานไป รู้สึกอยู่ครามครันว่ามีอะไรเป็นพิเศษซ่อนเร้นอยู่ภายใต้ท่าทางสงบเยียบหญิงสาวเพิ่งจะรู้สึกถึงกระแสของความมีชีวิตของอีกฝ่าย ไม่ใช่ พี่ฟ้าที่อ่อนเนื้ออ่อนใจ เรื่องหยอหยินหวังเคราะห์์ที่เคยเป็น.....

ร่างสูงที่มีหลังไหลผึ่งผายหนาแน่น ยืนขึ้นรับการมองหาในทันทีที่หญิงสาวก้าวเข้ามาในสถานที่ ฟ้ารุ่งชะงักเมื่อเห็น เดินผ่านกลุ่มโต๊ะไปยืนตรงหน้า ดวงตาเคร่งขรึมที่อ่อนโยนมองเธอทั้งตัวเมื่อเธอยกมือไหวแล้วนั่งลงตรงหน้า

เธอผอมซูบซีดลงกว่าเดิมจนเขารู้สึกใจหาย

“จอตฤทยาใหม่”

ชายหนุ่มนึกหาคำพูดอื่นไม่ได้ ถามถึงเครื่องดื่มและอาหารที่เธอต้องการ ฟ้ารุ่งมองรายการอาหารแนะนำที่วางอยู่บนโต๊ะ เอ่ยขอขนมจีบปั้นขลิบซึ่งอยู่ในรายการกับกาแฟร้อนหนึ่งแก้ว

“ตอนนี้เป็นยังไงบ้าง สบายดีหรือเปล่า”

“ฟ้าสบายดีค่ะ”

เขามองเธอตรงๆ เห็นดวงตาคู่งามหยาดความโศกตรม

“ฟ้ายังไปทำงานอยู่หรือ เคยได้ยินว่าจะเลิกทำงานแล้วไม่ใช่หรือ”

“ฟ้าจะช่วยอีกไม่นานเท่านั้นค่ะ สอนงานให้เพื่อน แล้วก็ช่วยคุณภริเคลียร์เรื่องต่างๆ ของคุณพีริชต์...” เธออธิบาย “คุณพีริชต์

มีงานอื่นอีกหลายอย่าง แล้วยังเรื่องทรัพย์สินอีก ฟ้าเคยเป็นเลขาค
ของคุณพี แต่ก็รู้บ้างไม่รู้บ้าง แต่ว่าคุณภุริแทบไม่รู้เรื่องอะไรของ
พี่ชาย ก็เลยจึงขอร้องให้ช่วย”

“คงต้องใช้เวลากันนานสินะ”

“คะ แต่ไม่มีปัญหาอะไร ฟ้าเองก็อยู่ว่างๆ”

อาหารและเครื่องดื่มถูกวางลงตรงหน้า ชายหนุ่มมองเธอ
จิบกาแฟ มือหารูปสวยจับช่อมอันเล็ก วางให้ตรงหน้า
ฟ้ารุ่งนึกได้ว่าอาหารว่างจานนี้ ภุริเองก็โปรดปรานนักหนา
...มันทำให้ผมคิดถึงแม่.....

“แล้วฟ้าจะทำอะไรต่อ” เสียงถาม

“คงจะต้องหางานทำ แล้วก็หาที่อยู่ใหม่คะ”

“ทำไมต้องหาที่อยู่ใหม่” ความใคร่รู้ฉายอยู่ในดวงตาสีเหล็ก
ที่จับมองใบหน้าหม่นหมองของหญิงสาวที่นั่งอยู่ตรงหน้า เขาเคยเห็น
ฟ้ารุ่งกับชายผู้นั้น เห็นความใกล้ชิดสนิทสนม ทั้งยังได้ยินจาก
คำบอกเล่าของพี่สาวทั้งสองคนที่ไปร่วมในงานศพของพีริชต์ว่า ภุริ
โอบเอื้อหวังใย “พีสะใภ้” ยิ่งนัก

เขากลัวที่จะคิดว่าเธอหาที่ใหม่เพื่อให้พ้นจากสายตาของคนรู้จัก
หากว่าความสัมพันธ์นั้นจะเปลี่ยนแปลงไปเป็นอย่างอื่น ฟ้ารุ่งมีปัญหา
กับสามีมาตลอดจนถึงกับจะเลิกหากัน หนุ่มหล่อเจ้าเสน่ห์คมจัด
อย่างภุริ จะมีอิทธิพลต่อเธอหรือไม่

“ก็...” ฟ้ารุ่งไม่รู้ว่าจะตอบอย่างไร “เรื่องงาน ฟ้าเคยแสดง
ความตั้งใจจะเลิกทำ... ครั้งแรกเป็นเพราะคุณพีริชต์ต้องการให้ไปช่วย
ทำงานที่ภูเก็ต แต่ว่าต่อมา... เธอแค่ต้องการให้ฟ้าไปเสียให้พ้นๆ...”

เสียงพูดขาดหายเมื่อน้ำตาพาลล้นออกมาเฉยๆ ฟ้ารุ่งรีบหยิบ
กระดาษเช็ดปากซึ่งจัดไว้ในกระบอกลอหะบนโต๊ะขึ้นซับ กณารู้
เรื่องนี้คืออยู่แล้วเมื่อเขาบังเอิญเดินเข้ามาพบเห็นขณะที่เธอร้องให้อยู่กับ
ราตรี

“ฟ้าพยายามเคลียงานออกไป ตอนนั้นก็กลับมีงานใหม่ๆ เข้ามา
อีก แต่ถ้ายังไม่ออกสักทีก็จะกลายเป็นคนโลเลไม่แน่นอนเชื่อถือไม่ได้”

“เหตุผลนั้นไม่มีน้ำหนักเลย แล้วภุริต้องการอย่างไร”

“เมื่อก่อนเขาขอร้องให้อยู่คะ เคยสัญญาจะให้ตำแหน่งผู้ช่วย
แล้วก็จะแบ่งหุ้นให้เป็นเรื่องเป็นราว ฟ้าไม่มีหุ้นในบริษัทนี้ ถึงคุณ
พีริชต์จะเป็นหุ้นส่วนใหญ่ แต่เราไม่ได้จดทะเบียนสมรส” เสียงพูด
อ่อนๆ บอกเล่าซื่อๆ “ตอนนี้ฟ้าไม่รู้ใจคุณภุริ แต่จะยังไงก็ไม่สำคัญ
เขาให้ทำงานก็ทำไปก่อนเพราะว่าฟ้ายังไม่มีที่ไป แต่ถ้าให้ออกก็ดี
เหมือนกัน เพราะถ้าอยู่ก็คงจะอดรู้สึกหดหู่เศร้าใจไม่ได้”

กณาท มองหญิงสาวอย่างพิเนิจ

“ฟ้าต้องการออกจากบ้านจริงๆ หรือ”

“มันไม่ใช่บ้านของฟ้า ตั้งแต่คุณพีริชต์ออกปากไล่...” เสียงเธอ
อ่อนเครือ เมื่อพูดถึงความไร้น้ำใจของอดีตสามี เธอกล้ากสิ้นความ
สะเทือนใจเมื่อพูดต่อไป “แล้วคุณภุริก็ควรจะอยู่กับครอบครัวของเขา
ตามลำพัง ตอนนี้เขามีคนรัก... เธอ... อารมณ์ร้ายมากๆ”

ชายหนุ่มนิ่งฟัง ฟ้ารุ่งมองใบหน้าสีเข้มอ่อนขริมตรงหน้า
เธอนึกสงสัยว่าแล้วเรื่องของเขากับมณฑิราเล่า เขายังรักกันดีอยู่หรือ
จะโกรธหรือเปล่าที่มณฑิราย้ายเข้ามาอยู่กับเธอในบ้านเดียวกับภุริ

“ตอนนี้มณฑิมาอยู่เป็นเพื่อนฟ้าที่บ้าน...” เธอบอกเล่าอย่างไม่
มั่นใจ ทว่าจะไม่พูดเสียเลยก็กระไรอยู่

“งั้นหรือ” ดวงตาเคร่งขริมหม่นมัวลง เสียงถามขริม

“เป็นความต้องการของใคร”

ฟ้ารุ่งงุนงงกับคำถาม “มณเป็นห่วงฟ้า...”

ริมฝีปากหนายิ้มเครียดๆ ฟ้ารุ่งเลยก้มหน้าคนกาแพเงียบๆ

หรือว่าที่เขาโทรศัพท์เรียกให้เธอออกมาพบก็เพราะเรื่องนี้.....
เพื่อถามเรื่องของคนรักกับชายหนุ่มอีกคนหนึ่ง

หญิงสาวถอนใจ ช่างเถอะ ถ้าพีณาทจะโกรธจะเกลียดและ
ไม่สนใจใจดีเธออีกครั้ง ก็คงจะไม่มีอะไรเลวร้ายไปกว่าที่เธอเคย
ประสบมาแล้ว

“พีณาทพบมณหรือยังคะ”

“ยัง” เสียงตอบขริม สีหน้าชายหนุ่มขริมเฉย อ่านไม่ออก
ว่ามีสิ่งใดซ่อนอยู่ภายในบ้าง

“เดี๋ยวฟ้าไปส่งพีณาทที่ที่ทำงานมณดีไหมคะ”

“ทำไมจะต้องลำบากอย่างนั้น” เสียงถามเจือหัวเราะ แผงความ
ขมขื่นลึกๆ “ประเดี๋ยวฟ้าก็ต้องกลับบ้านแล้วก็ได้พบมณอยู่แล้ว”

เธอชะงักมองชายหนุ่ม “พีณาทจะไปบ้านฟ้าหรือคะ”

“ได้หรือเปล่า...”

อาการตอบลังเลไม่น้อย จะเกิดอะไรขึ้นหากฟ้ารุ่งพา กณาท
ไปบ้าน แล้วพบมณฑิราอยู่กับภุริ

“เออ... ได้คะ.....”

“ดูฟ้าไม่มั่นใจเลยนี่ หรือว่าจะมีใครไม่เต็มใจต้อนรับพี”

“เปล่าคะ”

ชายหนุ่มพูดขริมๆ “พีไม่หาเรื่องให้ฟ้าลำบากใจหรอก ฟ้า

ช่วยบอกมณด้วยก็แล้วกันว่าพีกลับจากอังกฤษแล้ว”

เธอไม่กล้าถามทั้งที่รู้สึกผิดปรกติครามครัน เขาเป็นคนรักกันทำไมจะต้องฝากให้เธอบอกข่าวให้

ถึงอย่างไรฟ้ารุ่งก็แยกจากชายหนุ่มด้วยความโล่งใจและสบายใจไม่น้อย เธอกลับถึงบ้านในเวลาบ่ายจัด สิ่งสาวใช้ให้ทำอาหารสองสามอย่างหากจะมีใครหิ้วทองกลับมา แล้วก็เก็บตัวเงียบอยู่ในห้อง

หญิงสาวเอนตัวลงนอนอย่างอ่อนเพลียปล่อยให้คิดเรื่อยเปื่อยและลงเอยด้วยอาการน้ำตาไหลพราก เธอหลับไปนานก่อนจะถูกปลุกให้ตื่นเมื่อมณทิดราเปิดประตูเข้ามา

“อ้าว หลับอยู่หรือฟ้า แล้วทำไมยังทรงเครื่องชุดดำอยู่เลย”

“ฟ้าเพลอหลับไป” เธอยันกายลุกขึ้นนั่ง รู้สึกอ่อนเปลี้ยอย่างบอกไม่ถูก ยกมือลูบหน้าตามเพื่อนสาวว่า “ก็โหมงแล้วมณ”

“สี่ทุ่ม” คำตอบทำให้ฟ้ารุ่งงุนงง เพราะไม่เคยนอนหลับผิดเวลายาวนานอย่างนี้มาก่อน

มณทิดรารวางกระเป๋าลงบนโต๊ะ ปลดนาฬิกาและบรรดาเครื่องประดับกายออกวางลงในถาด

ฟ้ารุ่งถามว่า “ไปกับพี่ณาทมาหรือ”

เสียงตอบสดชื่น “เปล่า ไปทานข้าวกับคุณนุริ” เธอบอกเล่าพลางหัวเราะ “วันนี้ไม่รู้ยังไร เราจะเลิกงานอยู่แล้วเขาก็โทรมา บอกว่ามาถึงออฟฟิศแล้ว เขาพาไปทานข้าว แล้วก็เพิ่งกลับมาที่แหละ”

ฟ้ารุ่งลุกขึ้นนั่ง จะบอกเพื่อนเรื่องกณาทอย่างไรดี มณทิดราจะระแวงสงสัยอะไรหรือเปล่าที่กณาทซึ่งเพิ่งกลับจากต่างประเทศหลังจากไปราชการกว่าครึ่งเดือนกลับโทรศัพท์มานัดพบกับเธอ

“พี่ณาทโทรถึงมณหรือเปล่า”

“เปล่า... เขากลับมาแล้วใช่ไหม”

“ใช่... เผอิญวันนี้พบกัน”

“อ้อ วันนี้ตัวเองไปบ้านพี่ราตรีมาหรือ มีนาซี”

ฟ้ารุ่งจึงเงิบ ไม่กล้าบอกว่าตนไปพบกณาทได้อย่างไรกลัวว่าเพื่อนจะเข้าใจผิด

“ฟรุ้งนี่เขาก็โทรหาเราเอง เอ้อ ไม่รู้ว่าจะบอกพี่ณาทว่ายังไงดี มณหนักใจจริงๆ”

“จะบอกอะไรพี่ณาทหรือ”

“มณจะเลิกกับพี่ณาท” อีกฝ่ายพูดหน้าตาเฉย

ฟ้ารุ่งนิ่งอึ้ง

มณทิดราพูดเสียงละห้อย “จริงๆนะฟ้า มณเพิ่งจะรู้สึกเมื่อไม่นานมานี้เองว่ามณรักพี่ณาทอย่างไร ไม่ใช่อย่างคนรักสักหน่อย มณแต่งงานกับพี่ณาทไม่ได้หรอก ไม่อยากเป็นเมียนายทหารจนๆ พี่ณาทจะตาย พูดเล่นไม่เป็น หัวเราะยาก ไม่โรแมนติกเลยซักนิดเดียว”

ฟ้ารุ่งได้แต่ถอนใจ

“ช่วยมณหน่อยได้ไหมฟ้า”

“จะให้ช่วยยังไง”

มณทิดราเดินมานั่งใกล้ “ช่วยบอกเขายังไงก็ได้ ให้เขาสัมมณเสีย ปล่อยให้มณมีชีวิตของมณ แล้วก็.. อย่าทำให้คุณนุริเข้าใจผิด”

“มณบอกกันเองเถอะ ฟ้าเป็นคนนอก ขอไม่เกี่ยวข้องด้วยจะดีกว่า”

“แต่พี่ณาทแค้นฟ้ามากนะ ฟ้าไม่ใช่คนนอกสักหน่อย แต่ว่าสำคัญกับพี่ณาทเสมอ” มณทิดราจับแขนเพื่อน มองตบสายตาแปลกใจที่มองมา “มณรู้ดีว่าพี่ณาทแค้นฟ้าเสมอตลอดช่วงเวลาที่... ที่ฟ้าห่างเหินแล้วก็จากมา..... มณเห็น ได้ยินและรู้สึกอยู่ตลอดเวลาว่าพี่ณาทแค้นฟ้ามากจริงๆ เพียงแต่เขาไม่รู้ว่าจะทำอย่างไรดีเท่านั้นเอง”

ฟ้ารุ่งอยากจะทำให้สิ่งที่ได้ยินนั้นเป็นความจริง เขาอาลัยไยดีในขณะที่ปล่อยให้เธอมีความทุกข์มาตลอดเวลาหลายปีนี้นะหรือ

“ถึงยังไงฟ้าก็เข้าไปยุ่งด้วยไม่ได้” เธอยืนยัน “แต่จริงๆนะ มณระหว่างพี่ณาทกับคุณนุริ มณไม่น่าจะมองข้ามพี่ณาทไปได้เลย แม้พี่ณาทไม่ซีเล่น ไม่มีเสน่ห์แพรวพราว ไม่โรแมนติก แต่ว่าเขาเป็นคนหนักแน่นจริงจัง ส่วนคุณนุริ..... ขณะนี้เขามีผู้หญิงอยู่ในใจก็คนมีใครรู้จัก คาดเดาความรู้สึกจริงๆ ของเขาได้บ้าง”

“ถึงอย่างไรมณก็แน่ใจว่าคุณนุริมีใจให้มณ” หญิงสาวพูดอย่างดีดิ่ง “แล้วคอยดูต่อไปซิ ถ้าคนอื่นไม่ทำเรื่องยุ่ง คุณนุริจะเลิกคบกับมณหรือไม่”

ฟ้ารุ่งจึงต้องนิ่ง

มณทิดรามองเพื่อนสาวอย่างกลางแคลง

“ฟ้าไม่มีข้อขัดแย้งใช่ไหม หากว่าคุณนุริกับมณจะลงเอยกัน”

“ไม่มี... ทำไมฟ้าจะต้องขัดแย้ง ถ้ามณสมหวัง ฟ้าก็จะดีใจด้วย”

“ดีแล้ว.. ขอบใจมาก” หญิงสาวยังไม่ละความระแวงแคลงใจ

“แล้วอย่าลืมนะว่าฟ้าพูดไว้อย่างนี้”

ฟ้ารุ่งถอนใจ จะคาดคั้นอะไรกันนักหนา.....